

EDICE ZNAMENÍ DOBY

Křest? A co mne čeká dál?

CO O TOM ŘÍKÁ BIBLE

EDICE ZNAMENÍ DOBY

Křest? A co mne čeká dál?

CO O TOM ŘÍKÁ BIBLE

SNC – Slovo na cestu; BK – Bible kralická

© Advent-Orion, Praha 2016

ISBN 978-80-7172-727-9

Křest? A co mne čeká dál?

„To musí být nuda, stát se křesťanem!“
Těmito slovy začal spolužák rozhovor, do kterého se pak zapojila skoro polovina třídy. Řekl jsem jim o tom, že jsem byl nedávno pokřtěn. Litovali mne. Byli

přesvědčeni, že křesťanství člověka hrozně omezuje.

Jak vlastně vypadá život člověka, který se rozhodne žít svůj život podle Božích pravidel? Co nás čeká, pokud se rozhodneme být křesťany?

KŘTEM TO TEPRVE ZAČÍNÁ

Tato brožura navazuje na předchozí díl s názvem „Křest? Má odpověď na Boží lásku“, která pojednává o tom, co předchází okamžiku, kdy se člověk stává křesťanem. Bible hovoří o „znovuzrození“, o novém narození pro Ježíšovo nebeské království.

Pro ty, kteří minulý díl nečetli, uvádím několik řádků z jeho závěru:

Už jste někdy viděli čerstvě narozené dítě? Co takové mrně umí? Pokud vím, tak má tři dovednosti: umí křičet, sát a tlachtit.

Umí dát hlasitě najevo, když se mu něco nelíbí nebo nemá naplněnou nějakou základní potřebu.

Umí sát mateřské mléko – přijímat potravu potřebnou k růstu.

Umí ze svého těla dostat vše, co už nepotřebuje.

Co by měl umět pokřtěný křesťan, to malé duchovní dětátko, které vystupuje z vody?

Musí umět dát Bohu hlasitě najevo, že mu něco chybí.

Potřebuje „sát“ duchovní potravu z Bible.

Musí se umět vzdát toho, co mu brání v dalším duchovním růstu.

Když se narodí malé dítě a umí jen křičet, sát a tláčit, je na svůj věk dokonalé, protože umí vše, co k dalšímu rozvoji potřebuje. Pokud by ale toto dítě umělo to samé i o deset let později, znamenalo by to, že je nemocné, postižené.

Křest je začátek cesty s Bohem. Není to cíl, ale start nového života. Života plného dobrodružství, napětí, adrenalinu i radosti a štěstí.

ŽIVOT S JEŽÍŠEM – ČAS K OBNOVĚ BOŽÍHO OBRAZU

Podívejme se dnes spolu na to, jak vypadá život člověka, který křtem začal další etapu své životní pouti. Je to nuda, jak si mysleli moji spolužáci? Nebo je to procházka rájem, jak nám to někdy představují různí „misionáři“, kteří tvrdí, že jim jde jen o naše dobro? Jaká je skutečnost? Co můžeme čekat v našem dalším životě po křtu?

Pozor na lidi, kteří slibují

V křesťanském prostředí se setkávám s termínem „posvěcení“. Problém je v tom, že si pod ním může každý představit něco jiného. Mnozí pod tímto termínem chápou svatý a dokonalý život. Věří, že když přijmou křest, stanou se lidmi s bezvadným charakterem. Těší se na to, že už nebudou bojovat s hříchem a odolají každému pokušení.

Vzpomínám na dobu krátce po sametové revoluci. Do našeho města tehdy

přijel charismatický misionář. Ve sportovní hale se pak čtrnáct dnů tísnily tisíce lidí z celého okolí. Posluchači každý večer slyšeli, že pokud přijmou Ježíše a odevzdají mu svůj život, tak poznají život bez problémů.

Z kazatelny každý večer po dva týdny zaznívalo: „Hleďš práci? Ježíš ti ji dá, s ním budeš bohatý! Rozpadá se ti manželství? Svěř ho Kristu, On dá tvůj vztah do pořádku! Máš nějakou nemoc? Kristus tě vyléčí! Budeš zase zdravý!“

Krásné sliby. Kdo by nechtěl být bohatý, zdravý a mít šťastné manželství? Během těch čtrnácti dnů vznikla v našem městě nová církev. Více jak čtyři stovky lidí se rozhodly dát svůj život Ježíši, který jim zařídí ráj na zemi. Každou neděli navštěvovali bohoslužby a chválili Ježíše tak vehementně, až se z toho dostávali do zvláštního stavu „vytržení“, při němž pa-

dali na podlahu modlitebny, kde se pak ještě nějakou dobu svíjeli ve slastných křečích.

Jenže čas běžel a mnozí najednou zjišťovali, že jsou dále nemocní, další stále marně hledali práci a některým se mezitím rozpadlo manželství. Když se ptali, jak je to možné, odpověď pastora zněla: „Máš malou víru. Musíš víc věřit a pak se to stane!“

Mnozí se pokoušeli „víc věřit“, ale většina nakonec církev opustila. Pro Ježíše pak neměli žádné příjemné hodnocení. Při setkání s nimi jsem od nich slyšel: „Ježíš je lhář. Slibuje, ale neplní!“ Snažil jsem se jim vysvětlit, že Ježíš nic takového neslibuje, ale většinou to bylo marné.

Vždy, když si na tyto lidi vzpomenu, je mi smutno. Modlím se za ně. Věřím, že Bůh má cestu, jak napravit škodu, kterou na nich napáchal onen „misionář“.

Prostor pro další růst a proměnu

Při své profesi pastora se vlastně stále setkávám s lidmi, kteří se připravují na křest. Opakovaně jim připomínám, že křest není cílem života, ale je jen začátkem další etapy v jejich životě. V okamžiku křtu se z nich stávají křesťané, kteří už nikdy nebudou sami. Stávají se dětmi samotného Boha, který s nimi bude v každém okamžiku jejich života. Neodstraní jim z cesty překážky, ale pomůže jim je postupně zdolávat.

Rád často připomínám zásadní informaci: „Jsem Bohu vděčný, že mne v každém okamžiku mého života přijímá takového, jaký jsem. To je ale jen polovina pravdy. Ještě více mu děkuji za to, že mne nenechává takovým, jaký jsem, ale postupně mne proměňuje ke svému obrazu!“

Na počátku stvořil Bůh člověka ke svému obrazu, a když tento obraz překryl hřích, Bůh dělá vše pro to, aby v nás znovu v plné kráse a síle zazářily barvy jeho původního obrazu. Pravdou ale zůstává, že při této obnově musí postupovat stejně opatrně jako restaurátor pracující na rekonstrukci poničeného uměleckého díla. Bůh jako Stvořitel dobře ví, jaký postup a jaké tempo může a vlastně i musí zvolit, aby práci na obnově svého obrazu v nás dovedl zdárně až do cíle. Tím cílem, který máme společný, je věčný život s Ježíšem v jeho nebeském království.

Mohu změnit barvu své kůže?

Nevím, jak vy, ale já mám občas pocit, že mne Bůh proměňuje k tomu svému obrazu nějak pomalu. Mám obavy, že se mu to nedaří, a pak mám někdy chuť mu v tom pomáhat. Někdy se na Boha dokonce i zlobím, jako by za můj stav a za mou hříšnost mohl On sám.

V těchto stavech mé netrpělivosti zapomínám, že jsou věci, které lze změnit snadno, jiné se mění jen pozvolna, těžce

a jsou i skutečnosti, které pouze lidskou silou prostě změnit nelze.

Problém je v tom, že se o to my lidé stále pokoušíme a doufáme, že to zvládneme i bez Boha. Máme šanci? Prorok Jeremjáš píše: *„Může snad Kúšijec změnit svou kůži? Či levhart svou skvrnitost? Jak vy byste mohli jednat dobře, když jste se naučili páchat zlo?“* (Jeremjáš 13,23). Pokud toužíme po dokonalé proměně našeho myšlení, charakteru i jednání, musíme si uvědomit, že to dokážeme jen ve spolupráci s Bohem. Jen On, jako náš Stvořitel, dokáže i to, co je pro nás samotné nemožné.

Apoštol Pavel v této souvislosti píše: *„Není totiž rozdíl: všichni zhřešili a jsou daleko od Boží slávy“* (Římanům 3,22b–23). Všichni jsme na tom stejně. Máme hříšnou přirozenost, na které sami nejsme schopni něco změnit. Pavel si to uvědomuje, a proto dodává: *„Když chci činit dobro, mám v dosahu jen zlo. Ve své nejvnitřnější bytosti s radostí souhlasím se zákonem Božím; když však mám jednat, pozoruji, že jiný zákon vede boj proti zákonu, kterému se podřizuje má mysl, a činí mě zatcem zákona hříchu, kterému se podřizují mé údy.“*

Jak ubohý jsem to člověk! Kdo mě vysvobodí z tohoto těla smrti?

Jedině Bohu buď dík skrze Ježíše Krista, Pána našeho! – A tak tentýž já sloužím svou myslí zákonu Božímu, ale svým jednáním zákonu hříchu“ (Říma-

nům 7,21–25). To nezní moc optimisticky, že?

Apoštol se snaží o život bez hříchu, pokouší se žít v souladu s Božím zákonem, ale nedaří se mu to. Má tedy vůbec cenu o něco podobného usilovat?

Jsem rád, že Pavel ve svém vyznání pokračuje dál: *„Nyní však není žádného odsouzení pro ty, kteří jsou v Kristu Ježíši, neboť zákon Ducha, který vede k životu v Kristu Ježíši, osvobodil tě od zákona hříchu a smrti.“*

Bůh učinil to, co bylo zákonu nemožné pro lidskou slabost: Jako oběť za hřích poslal svého vlastního Syna v těle, jako má hříšný člověk, aby na lidském těle odsoudil hřích, a aby tak spravedlnost požadovaná zákonem byla naplněna v nás, kteří se neřídíme svou vůlí, nýbrž vůlí Ducha“ (Římanům 8,1–4).

Je tu naděje. Spravedlnost zákona se naplnila na Božím Synu, který za nás zaplatil. Pokud spoléhám na Ježíše, nemusím se bát soudu, navzdory tomu, že stále bojuji se svou hříšnou přirozeností. Bůh za mne zaplatil, a proto mne může vzít do své restaurátorské dílny a začít zázračnou proměnu, na jejímž konci ve mně znovu zazáří nádhera jeho obrazu, ke kterému jsme byli všichni na počátku stvoření.

Co se čeká ode mne? Jen to, že budu mít s Bohem a jeho prací na mé proměně trpělivost a nebudu mu do ní neustále mluvit a zasahovat. Proč? Protože tím

proces proměny jen brzdím a často pokazím i to, co už je hotovo.

Proměňující moc lásky

Jednou, před více než třiceti lety, jsem pozval k nám domů na oběd Bohunku, mé děvče. Měli jsme švestkové knedlíky. Máma je má vždy jedinečné. Když je tehdy donesla na stůl, Bohunka se dívala, jak jsou připravené.

Byly rozkrojené, vypeckované, posypané cukrem a nastrouhaným tvarohem. Na tom všem byla ještě zakysaná smetana. No, prostě pohádka. Jenom o tom píšu a už se mi sbíhají sliny na jazyku. Bohunka to tehdy chvíli zkoumala a pak prohlásila: „Nemysli si, že tohle ti někdy budu dělat. S takovým rozmazlováním nepočítej.“

Uteklo pár let, a když máme doma švestkové knedlíky, chystá mi je manželka úplně stejně, jako to tehdy dělala a dodnes dělá moje máma.

Ono to ale funguje i naopak. Už před svatbou jsem nerad myl nádobí. Tuhle práci jsem přímo nesnášel, přestože jsem rád vařil. Dnes s umýváním nádobí nemám problém.

V čem to je, že mi dnes Bohunka klidně vypeckuje knedlíky a já zase nemám problém s mytím nádobí? Napadá mě jen jedna odpověď: „Je to v naší lásce!“ Ta Bohunčina mění mě a moje zase ji.

Podobné je to i v duchovní oblasti. Pokud toužím po změně svého charakteru, musím dovolit Bohu, aby na mě denně působil svou láskou.

JAK SE SKRBLÍK ZMĚNIL V DONÁTORA

Může hříšný člověk prožít proměnu? Může se změnit náš vztah ke zlu a hříchu? Může se ze sobce, který myslí jen na sebe, stát štědrý mecenáš?

V minulém čísle této řady jsme si připomněli zajímavý příběh. Vedle Ježíše je jeho hlavní postavou muž, který pracoval jako celník. Úřad celníka jste tehdy mohli získat jen tak, že jste dopředu zaplatili římskému úředníkovi roční clo. Pak jste dostali povolení to clo jeden rok vybírat. Bylo na vás, zda jste vybírali poctivě, nebo jste vymáhali více, aby se vám rychleji vrátila vaše investice.

Většina celníků si na zakoupení úřadu musela vypůjčit, a tak se pak snažili půjčku co nejdříve splatit a ještě vydělat na další rok. Je jasné, že tito podnikatelé nebyli vůbec populární. Lidé jim nadávali do zlodějů a kolaborantů. Jedním z celníků byl i Zacheus, o němž jsme minule četli v Lukášově evangeliu: *„Ježíš vešel do Jericha a procházel jím. Tam byl muž jménem Zacheus, vrchní celník a veliký boháč; toužil uvidět Ježíše, aby poznal, kdo to je, ale poněvadž byl malé postavy, nemohl ho pro zástup spatřit.“*

Běžel proto napřed a vylezl na moruši, aby ho uviděl, neboť tudy měl jít. Když Ježíš přišel k tomu místu, pohlédl vzhůru a řekl: „Zachee, pojď rychle dolů, neboť dnes musím zůstat v tvém domě.“

On rychle slezl a s radostí jej přijal.

Všichni, kdo to uviděli, reptali: „On je hostem u hříšného člověka!“ Zacheus se zastavil a řekl Pánu: „Polovinu svého jmění, Pane, dávám chudým, a jestliže jsem někoho ošidil, nahradím mu to čtyřnásobně.“

Ježíš mu řekl: „Dnes přišlo spasení do tohoto domu; vždyť je to také syn Abrahamy. Neboť Syn člověka přišel, aby hledal a spasil, co zahynulo“ (Lukáš 19,1–10).

Co se to s tím Zacheem stalo? Ještě včera se snažil nakrást co nejvíc, a teď rozdává? Proč taková změna? Umím si představit, že tento maličký človíček trpěl tzv. napoleonským komplexem. Už jako malý kluk byl druhými přehlížen. Když se rozdělovali do mužstev, on zůstal jako poslední. Později ho možná ignorovaly jerišské slečny – která by se zahazovala s takovým trpaslíkem?

Jakmile se stal šéfem celního úřadu v Jerichu, všem jim to oplácel. Některým chudákům sice občas i něco odpustil, aby si trochu zahojil svědomí, ale pokud k jeho clu přišel někdo, kdo se mu dřív smál, počítal mu to i s úroky...

Co se to s tím Zacheem stalo? Je možné, že ho změnilo jedno setkání s Ježíšem? Text Bible nám jiné vysvětlení ne-

umožňuje. Zacheus se setkal s Ježíšem a toto setkání radikálně změnilo jeho život. Peníze a pocit moci už nejsou smyslem jeho života. Nyní mu jde o to, aby mu Ježíš mohl vrátit čisté svědomí a díky tomu i klid a pokoj do jeho nitra.

Zacheus prožil něco, co někteří křesťané nazývají obrácením a jiní zase pokáním. Jeho život nabral nový směr. Už si nemusí svou cenu dokazovat tím, že bude ponižovat a beztrestně okrádat druhé. Setkání s Ježíšem mu pomohlo pochopit, v čem je jeho cena. Nejsou to peníze, vliv nebo sláva – je to důvěrný vztah s Bohem.

Ježíš nemění „fasádu“, ale myšlení a charakter

Apoštol Pavel prožil něco podobného jako Zacheus. Když později hodnotí to, co se s ním stalo, napíše: *„Na odhalené tváři nás všech se zrcadlí slavná zář Páně, a tak jsme proměňováni k jeho obrazu ve stále větší slávě – to vše mocí Ducha Páně“* (2. Korintským 3,18).

Spousta lidí dnes vydává nemalé prostředky na údržbu svého zevnějšku. Barvíme si vlasy, aby nebyly vidět šediny. Některé ženy si nechávají zpevňovat poprsí, aby si zvedly sebevědomí. Jiné si nechávají vyhladit vrásky, aby vypadaly mladší. My muži se zase snažíme udržet mladistvý vzhled cvičením v posilovně. Miliony lidí drží diety, protože chtějí vypadat lépe.

Děláme vše pro to, abychom navenek vypadali lépe a přitažlivěji. Apoštol Pavel ale radí začít s proměnou v našem myšlení. Uvnitř naší hlavy. Není to divné?

Vlastně je to totéž, co udělal nevelký Zacheus. „Vykašlal“ se na to, co budou říkat lidé, až ho uvidí, jak se snaží vyškrábat na strom. Možná mu někdo musel dokonce pomoci. Pak sedí na stromě a čeká, až se přiblíží Ježíš, kterého chce alespoň zahlédnout.

A pak se to stalo. Ježíš se zastaví pod stromem a dívá se vzhůru. V té chvíli se oči všech obrátí stejným směrem. Ozývá se smích. „Hej, Zachee, co tam děláš? Honil tě sousedův pes?“ Do těchto posměšků najednou zazní hlas muže, kvůli kterému se teď Zacheus nechává urážet: „Zachee, pojď dolů. Chtěl jsem dnes Jerichem jen projít. Ale kvůli tobě tu zůstanu. Rád bych tě dnes večer navštívil. Pozveš mne na večeři?“

Lidé nevěří svým uším. Tohle že je prorok? Kdyby byl skutečný prorok, věděl by, že Zacheus je kolaborant a zloděj. Kdyby byl prorok, tak by se s ním ani nebavil. A on k němu chce jít na večeři. Vždyť na večeři se chodí jen k nejlepšímu přítelům! Copak je Zacheus jeho přítelem?

V té chvíli to došlo i Zacheovi. „Ježíš, o kterém říkají, že je Mesiáš, mi nabízí přátelství. Někteří o něm říkají, že je to Boží Syn, a našlo se pár takových, co ho považují za Boha. Copak se na mne Bůh

nezlobí? Je možné, že mne má rád samotný Bůh? Opravdu je Bůh laskavý a milosrdný, jak o něm psali někteří proroci? Nebo mají pravdu znalci zákona, kteří říkají, že Bůh je hodný ke spravedlivým a krutý k hříšníkům?“

O chvíli později už spolu sedí u stolu a diskutují. Ježíš Zacheovi vypráví o svém nebeském Otci. Popisuje mu Boha. Připomíná mu texty Starého zákona, které hovoří o tom, jak je Bůh dobrý.

Zacheus sedí doma u prostřeného stolu a poslouchá tak pozorně, že chvílemi zapomíná jíst. Chytá každé Ježíšovo slovo: „Zachee, proč se tak divíš tomu, že tu s tebou sedím u stolu? Copak neznáš žalmy? Dva z nich začínají slovy: ‚Chválu vzdejte Hospodinu, protože je dobrý, jeho milosrdenství je věčné!‘⁽¹⁾ Vždyť Hospodin řekl proroku Ozeášovi: ‚Chci milosrdenství, ne oběť, poznání Boha je nad zápalý.‘⁽²⁾ Zachee, já jsem ‚nepřišel pozvat spravedlivé, ale hříšníky.‘⁽³⁾ Mé království je pro takové, jako jsi ty. Chceš se změnit?“

(⁽¹⁾ Žalm 106 a 107, (⁽²⁾ Ozeáš 6,6; (⁽³⁾ Matouš 9,14)

Muž, který ještě ráno vymáhal přemrštěné clo, teď přemýšlí. V jeho mysli probíhá boj: „Chci žít dál tak jako doposud? Nebylo by mi lépe, kdybych přijal Ježíšovo přátelství?“ Nakonec se rozhodne. Povstane, sjedná chvíli klidu a pak prohlásí: „Přátelé, Ježíš mi ukázal něco lepšího, než jsou všechny peníze, co mám. Rozhodl jsem se, že polovinu svého jmění dám

na pomoc chudým. Chci, aby se měli lépe. Už nechci krást. Pokud jsem někoho z vás v minulosti okradl, ať se u mne přihlásí. Vrátil mu čtyřnásobek. A co vy, moji kolegové celníci, nechcete se ke mně přidat?“

To, co nám a naší společnosti chybí i dnes, je změna myšlení. Podobná, jakou prožil Zacheus. Nestačí nadávat na dobu, ve které žijeme. Nemá cenu nadávat na zkorumpované politiky. Začněme raději u sebe. U změny našeho vlastního myšlení. Prožijme to, co Zacheus.

Jak se změnilo jeho myšlení? Můžeme vnímat čtyři směry jeho proměny.

Změna pohledu na Boha

Zacheus se díky Ježíši přestal bát Hospodina. Dřív, když slyšel Boží jméno, tak mu běhal mráz po zádech. Představa, že se jednou postaví na Božím soudu, ho plnila hrůzou. O Bohu raději nepřemýšlel. Nechtěl znovu upadat do svých depresí.

Když se setkal s Ježíšem, zjišťuje, že Bůh není jen vládcem vesmíru, ale je také jeho přítelem. Apoštol Jakub popsal podobnou proměnu vztahu k Bohu i v případě Abrahama: *„Tak se naplnilo Písmo: ‚Uvěřil Abraham Bohu, a bylo mu to počítáno za spravedlnost‘ a byl nazván ‚přítelem Božím‘“* (Jakub 2,23).

Zcela jiný postoj k hříchu

Základní a prvotní hřích vychází z nedůvěry vůči Bohu. Tímto hříchem je při-

jetí ďáblova tvrzení, že Bůh není láska, protože má špatný charakter. V okamžiku setkání s Ježíšem Zacheus poznává, že ďábel lže. *„Bůh není zlý. Vždyť já mám najednou ve svém srdci pokoj a mír. Začalo to ve chvíli, kdy jsem vpustil Ježíše do svého života! Bůh je dobrý. Vrátil klid mé duši!“* Podobné myšlenky plní i mé nitro, když přemýšlím o Ježíši a o tom, co mi v životě dal.

Tento pokoj přináší do mého života novou radost. Radost z toho, že se už před Bohem nemusím schovávat. Vždyť On mne miluje a počítá se mnou pro své nebeské království. Nabízí mi věčný život. Křesťané tomuto pokoji a této radosti říkají „jistota spasení“.

Vidím se Božíma očima

Přestože Zacheovi Ježíš připadal úžasný a ohromný, když stál vedle něho, vůbec si nepřipadal tak malý, jako po celý život. Najednou měl pocit, že nějak vyrostl. Už nebyl ten poslední v řadě, koho nikdo nechtěl do svého týmu. Už si svou pozici nemusel získávat podvodem, korupcí anebo silou. Ježíš ho měl rád takového, jaký byl.

Zacheus poprvé v životě cítí, jak vypadá bezpodmínečná láska. Poprvé vnímá, jaké to je, když vás někdo přijímá a neklade si přitom žádné podmínky. V Ježíšově blízkosti získává pevnou půdu pod nohama a také to, co se v křesťanských kruzích nazývá „zdravým sebepojetím“.

Zacheus sedí u stolu vedle Ježíše a přemýšlí: „Už nejsem ten poslední! Ježíš mne má tak rád, že je ochotný jít ke mně na večeři a dát tak najevo, že se z nás stávají přátelé!“

Nový pohled na druhé

Malý mužíček si v Ježíšově blízkosti najednou uvědomuje ještě jednu věc. Lidé okolo něj najednou přestávají být soupeři a nepřáteli. Ještě včera byl přesvědčený, že není žádný zloděj: „*To ostatní okrádají mne. Řezník má předražené maso, pekař má neskutečně přemrštěné*

ceny chleba a o zelináři raději ani nemluvit! Já si jen беру zpět to, co mi oni vzali jako první!“

Teď se dívá okolo sebe. Lidé kolem něj už najednou nejsou zlatou slepicí, kterou je třeba pořádně oškubat. Jsou to Boží děti, stejně jako on. Uvědomuje si, kolika z nich ublížil, a chce vše napravit...

Ten, kdo se nechá pokřtít, aby tímto obrádem stvrdil svůj vztah přátelství s Ježíšem, bere další pokračování života jako čas pro změnu. Čas, který má Ježíš k tomu, aby v něm obnovil svůj obraz.

ŽIVOT S BOHEM – ČAS DOBRODRUŽSTVÍ

Začínal jsem vzpomínkou na rozhovor se spolužáky. Litovali mne, protože měli za to, že můj další život bude nuda. Já je tehdy poslouchal a vlastně jsem jim neměl co říci. Byl jsem na začátku svého života s Bohem a také jsem nevěděl, co mne čeká. Sám jsem měl spoustu otázek i otazníků: „Jaký bude můj život? Nebudu litovat svého rozhodnutí spojit svůj život s Ježíšem? Nezkazil jsem si život, jak říká má třídní učitelka? Nemají nakonec moji spolužáci pravdu? Nebude to nuda?“

Od té chvíle už uplynulo víc jak čtyřicet let. Už čtyři desetiletí mám možnost porovnávat svůj život s životy lidí, kteří mají za to, že život s Bohem je nuda.

Dnes už díky mnohaletým zkušenostem mohu porovnávat to, co jsem pro-

žil, s tím, co o tomto životě s Bohem čtu v Bibli. Srovnávám můj život s příběhy biblických postav a mohu říci, že Bible nelže. Život křesťana není v žádném případě nuda. Spíš naopak.

Velice výstižně to formuluje apoštol Pavel. Když se na konci svého života ohlíží nazpět, může konstatovat: „*Namáhal jsem se usilovněji, ve vězení jsem byl vícekrát, ran jsem užil do sytosti, smrti jsem často hleděl do tváře. Od Židů jsem byl pětkrát odsouzen ke čtyřiceti ranám bez jedné, třikrát jsem byl trestán holí, jednou jsem byl kamenován, třikrát jsem s lodí ztroskotal, noc a den jsem jako trosečník strávil na širém moři. Častokrát jsem byl na cestách – v nebezpečí na řekách, v nebezpečí od lupičů, v nebezpečí*

od vlastního lidu, v nebezpečí od pohanů, v nebezpečí ve městech, v nebezpečí v pustinách, v nebezpečí na moři, v nebezpečí mezi falešnými bratry, v námaze do úpadu, často v bezesných nocích, o hladu a žízni, v častých postech, v zimě a bez oděvu“ (2. Korintským 11,23–27).

Připadá vám to jako popis nudného života? Představujete si takto nudu? Já rozhodně ne. A přestože nemohu říci, že bych toho prožil tolik jako apoštol Pavel, ani můj život nebyl bez adrenalinu.

Adrenalinové křesťanství

Mám kamaráda, který každý rok plánuje adrenalinové dovolené. Sjíždí horské řeky, létá na padáku, čas od času si zopakuje bungee jumping, ale už to prý není ono...

Mně osobně adrenalin nechybí:

Stačí si vzpomenout na letní dovolenou, kterou jsem po povodních strávil pomocí lidem v zatopených Otrokovicích. Dodnes se mi tento hormon vyplavuje do krve, když si vybavím situaci lidí, kteří během pár hodin přišli nejen o spoustu svého majetku, ale i o část svých „vzpomínek“, když jim velká voda zničila alba s fotografiemi předků.

Další kapitolou mého života jsou výslechy, kterými se o můj adrenalin starali soudruzi z StB. To nebyly nudné hodiny. A já dnes ještě navíc vím, že kdybych kvůli výsledkům nezměnil tehdy svůj

program, tak bych se nepotkal s mou manželkou...

Nudné nebyly ani návštěvy ve věznici na Mírově, při nichž jsem jako pastor mohl poznávat lidi, kteří se dostali do křížku se zákony.

Kvůli tomu, že jsem se rozhodl přijmout povolání pastora a že stejně se kdysi rozhodl i můj táta, jsem se mnohokrát stěhoval. Poznal jsem stovky lidí a mohl naslouchat jejich příběhům. Příběhům mužů, kteří se podobně jako apoštol Pavel díky své víře dostali do vězení, přežili koncentrační tábory, gulagy i pobyt v uranových dolech. Příběhům lidí, kteří kvůli své víře nesměli studovat a jiní zase vykonávat své povolání... Znáám ženy, které vychovávaly samy své děti, když byli jejich muži ve vězení kvůli víře v Ježíše. Jiným víra dala sílu vydržet, když je pro jejich víru opustili jejich životní partneři.

V tom výčtu „adrenalinových akcí“, které jsem mohl prožít jen díky tomu, že jsem kdysi dávno spojil svůj život s Ježíšem, bych mohl pokračovat ještě dlouho. Nejvíce emoci ale prožívám při sledování proměny lidí, kteří se po setkání s Ježíšem rozhodují, zda s ním spojí svůj život, stejně jako jsem to před více jak čtyřiceti lety udělal já.

Zrovna tak emotivní je sledovat, jak víra vrací svobodu alkoholikům, gamblerům či narkomanům. Dnes už vím, že život křesťana rozhodně není žádná nuda.

ŽIVOT S BOHEM – ČAS RADOSTI, POKOJE I ŠTĚSTÍ V NEŠTĚSTÍ

K něčemu se vám přiznám. Jako mladý jsem se na ten adrenalin, který mi přinášel život s Bohem, těšil. Jenže jak mi přibývají roky, tak už si někdy říkám, že bych si dokázal představit den nebo dva, kdy bych se jen „nudil“.

Jsem proto rád, že život s Bohem, který následuje po křtu, není jen časem proměny charakteru a dobou stále nových adrenalinových zážitků. Bůh mne dobře zná, a tak mi vedle dobrodružných zážitků nabízí i něco jiného. Učí mne se radovat i z toho, když se nic nového neděje. Vlastně mne k té myšlence přivedl kamarád. Ptal jsem se ho, co je nového, a on mi odpověděl: „Díky Bohu nic!“

Apoštol Pavel, o jehož akčním životě jsme už četli, píše: *„Ne že bych si naříkal na nedostatek; naučil jsem se být spokojen s tím, co mám. Dovedu trpět nouzi, dovedu mít hojnost. Ve všem a do všeho jsem zasvěcen: být syt i hladov, mít nadbytek i nedostatek. Všecko mohu v Kristu, který mi dává sílu“* (Filipským 4,11–13).

Co je na tom, co tu Pavel píše, tak zvláštního? Apoštol tato slova napsal z vězení, v němž byl kvůli své víře. Z tohoto vězení také podporuje a povzbuzuje křesťany, kteří jsou na svobodě: *„Moji bratří, které miluji a po nichž toužím, jste mou radostí a slávou; proto stůjte pevně v Pánu, milovaní. ... Radujte se v Pánu*

vždycky, znovu říkám, radujte se! Vaše mírnost ať je známa všem lidem. Pán je blízko. Netrapte se žádnou starostí, ale v každé modlitbě a prosbě děkujte a předkládejte své žádosti Bohu. A pokoj Boží, převyšující každé pomýšlení, bude střežit vaše srdce i mysl v Kristu Ježíši“ (Filipským 4,1.4–7). Všímate si? Vězeň apoštol Pavel povzbuzuje křesťany, kteří se zatím těší svobodě. Píše o radosti a pokoji, který může získat každý člověk, který spojí svůj život s Ježíšem. To, o čem píše, sám prožívá. I ve vězení se raduje z toho, když slyší dobré zprávy o svých duchovních sourozencích, a má pokoj ve svém nitru.

Jak je to možné? Proč je Pavel takovým optimistou? Proč se jiní na jeho místě hrouť, zatímco on rozdává radost, pokoj a naději? Podívejme se, co o tom říká v dopise, který napsal z vězení svému příteli Timoteovi: *„Neboť já již budu obětován, přišel čas mého odchodu. Dobrý boj jsem bojoval, běh jsem dokončil, víru zachoval. Nyní je pro mne připraven vavříin spravedlnosti, který mi dá v onen den Pán, ten spravedlivý soudce. A nejen mně, nýbrž všem, kdo s láskou vyhlíží jeho příchod“* (2. Timoteovi 4,6–8).

Pavel tato slova píše z vězení. Není v nich žádná rezignace. Není z nich ani cítit zatrpkllost nebo zklamání. Prožil

život, který stál za to. Byl oslavován i zatracován. Chvilé na vrcholu se střídaly s bičováním nebo kamenováním. Díky Bohu prožil spoustu radostí, ale i chvilé, kdy neviděl východisko. Teď je na konci svého života a dívá se vpřed.

Díky Pavlovi můžeme vnímat i další rozměr života s Bohem. Přátelství s Ježíšem nám umožňuje prožívat štěstí i v neštěstí. Díky němu jsme schopni radovat se v prostředí a podmínkách, v nichž bychom se bez víry hroutili.

ŽIVOT PO KŘTU – PŘÍPRAVA NA VĚČNÉ SPOLEČENSTVÍ S BOHEM

Apoštol Pavel je ve vězení. Uvědomuje si konec další etapy svého života. Etapy, která začala křtem po jeho setkání s Ježíšem a skončí smrtí, která už je tak blízko. Smrt ale Pavla neděsí. Ví, že je před ním ještě jedna životní etapa, o níž už dříve napsal křesťanům v Tesalonice následující ujištění: *„Nechceme vás, bratři, nechat v nevědomosti o údělu těch, kdo zesnuli, abyste se nermoutili jako ti, kteří nemají naději. Věříme-li, že Ježíš zemřel a vstal z mrtvých, pak také víme, že Bůh ty, kdo zemřeli ve víře v Ježíše, přivede spolu s ním k životu. Toto vám říkáme podle slova Páně: My živí, kteří se dočkáme příchodu Páně, zesnulé nepředejdeme. Zazní povel, hlas archanděla a zvuk Boží polnice, sám Pán sestoupí z nebe, a ti, kdo zemřeli v Kristu, vstanou nejdříve; potom my živí, kteří se toho dočkáme, budeme spolu s nimi uchvázeni v oblacích vzhůru vstříc Pánu. A pak už navždy budeme s Pánem.*

Těmito slovy se vzájemně potěšujte“ (1. Tesalonickým 4,13–18). Pavel umírá

s jistotou, že ho Ježíš při svém návratu na naši planetu vzkřísí k poslední etapě – k věčnému životu.

Už od svého dětství znám dost ostrá slova, která píše král David na adresu nevěřících. Jako dítě jsem je slýchal z překladu Bible kralické:

„Říká blázen v srdci svém: Není Boha“ (Žalm 53,2; BK). Když jsem stejný text četl později v Českém ekumenickém překladu, měl jsem dojem, že ho teologové „zjemnili“. V něm zní: *„Bloud si v srdci říká: Bůh tu není.“* (Žalm 53,2; ČEP). Pak jsem se ale podíval do slovníku na význam slova bloud a zjistil jsem, že tu o nějakém pokusu o zjemnění nemůže být ani řeč.

Proč? Termín bloud totiž popisuje dítě, které zemře dříve, než se narodí. Člověk, který odmítne víru v Boha, je na tom podle Davida stejně jako dítě, které se nenarodilo. Život bez Boha je podle izraelského krále stejně zbytečný jako těhotenství, které končí narozením mrtvého plodu.

Kdysi dávno jsem slyšel následující citát: „Tento život nám dal Bůh k tomu, abychom si v něm zajistili život věčný!“ Pokud je tomu tak, pak má pravdu i žal-

mista Davidu. Odmítnout Boha vlastně znamená odmítnout možnost žít věčně v dokonalém prostředí Božího království.

ŽIVOT S BOHEM – CESTA DO JEHO KRÁLOVSTVÍ

Mnohokrát jsem slyšel, že víra je pro slabé. Je to pravda. Víra je pro slabé lidi. I z těch nejslabších dělá odvážné hrdiny. Znáám křesťany, kteří díky své víře dokázali neskutečné věci. Jsou pro mne důkazem toho, že Pavel mluví pravdu, když říká: „*Všecko mohu v Kristu, který mi dává sílu*“ (Filipským 4,13). Tato slova jsou pravdivá i dnes.

Od okamžiku mého křtu uplynulo už více než čtyřicet let. Mnohokrát jsem nevěděl jak dál. Mnohokrát jsem měl strach. Mnohokrát jsem měl otázky a neznal odpovědi. Přesto nelituji, že s mým Bohem mohu prožívat další dny mého života.

Bůh mě denně znovu přijímá i s mými chybami a nedostatky. I dnes ale zase o kousek pokročí v mé proměně. Opět odkryje kousek toho původního obrazu, který překryl hřích. Nebeský restaurátor trpělivě pokračuje ve své náročné práci. Kousek po kousku postupuje ve svém úsilí o to, aby z mého nitra jednou vymetl i tu poslední špínu mých hříchů.

Nevím, kdy Ježíš s touto prací skončí. Nevím, zda ji stihne ještě během mého života, nebo ji dokončí v okamžiku mého

vzkříšení. Jedno ale vím – nikdy to se mnou nevzdá.

Mám rád Smetanovu „Mou vlast“ a z ní zvláště „Vltavu“. Je to něco úžasného. Zavřu oči a představuji si, že jsem kapka rosy, která spadla do studánky, z níž pramení Vltava. Po chvíli s dalšími kapkami vody opouštím studánku a pak putuji. Nejdříve potůčkem. Ten se prodírá krajinou a postupně se k němu přidávají další a další, až je z nich řeka. Zurčí to a žbluňká, chvílemi přicházejí přejeje a splavy, pak zase jen tak líně protéká rovinou. Poslouchám „Vltavu“ a představuji si, jak se nakonec i já stávám součástí moře, do kterého se po dlouhé pouti moje řeka vlévá...

Podobně vypadá i život křesťana, který se vydal na cestu s Bohem. Jsou chvíle, kdy je tento život hodně dramatický. Střídají se s obdobím, kdy nám Bůh dává čas odpočinout si a nabrat novou sílu. Pokud se necháme nést proudem „Boží řeky“, pak jednou i my doplujeme do jeho království.

Křtem to totiž nekončí. Ono to nekončí ani smrtí, protože..., ale to už vlastně víme.

Křest! A co mne čeká dál?

Vlastimil Fürst

Znamení doby 18

Vydalo nakladatelství Advent-Orion, Roztocká 5, 160 00 Praha 6

e-mail: expedice@adventorion.cz, www.adventorion.cz

Odpovědná redaktorka: Milada Macháňová

Grafická úprava: Robert Prokopec

Foto na obálce: [Pixabay.com/](https://pixabay.com/) Unsplash

Vytiskla tiskárna ARTRON, s. r. o., Boskovice

Praha 2016

Chcete-li se o daném tématu dovědět víc,
kontaktujte Středisko korespondenčních kurzů, www.skk.cz.

Jak vypadá život člověka, který křtem začal další etapu své životní cesty? Je to nuda, jak si myslí někteří lidé? Samé zákazy, příkazy a nucení ke „svatému“ životu? Nebo je to snad procházka rájem, plná úspěchů, bohatství, zdraví a prosperity, jak nám to někdy představují různí „misionáři“. Jaká je skutečnost? Co můžeme čekat v našem životě po křtu?

